

ժամանակ (1795—8) կամենից անցաւ Ռուսաց կայսրութեան. Ռուսաց Աղեքսանդր Ա. կայսրն ուզեց (1806), որ Լեմբերգի հետ եկեղեցական յարաբերութեան կապը խզուի եւ կամենից առանձին հայ կաթողիկէ եպիսկոպոս մ'ըլլայ: Այն ատեն Մոհիլեւի (կամ Մոյլով, քաղաք կամենիցի մօտ,) Պոտոցկի իշխանին միջնորդութեամբ՝ կայսրն ուզեց որ Մոհիլեւի հայ կաթողիկէ ժողովրդապետն Յովսէփ Ա. Բրիստոփորովիչ (Բրիստոֆովիչ) կանոնիկոսը՝ կամենիցի Լատին եպիսկոպոսին օգնականն ըլլայ, որպէս զի թէ՛ լատին եւ թէ՛ հայ կաթողիկէ ժողովրդեան հոգն ունենայ լատին եպիսկոպոսին իրաւասութեան տակ, եւ երթայ Լեմբերգի Յովհ. Սիմոնովիչ հայ կաթողիկէ Արքեպիսկոպոսէն ըստ հայ ծիսի ձեռնադրուի: Սակայն Սիմոնովիչ դժուարութիւն հանեց երկու ծիսից փոխանորդութեան մասին եւ ըստ այնմ տեղեկագրեց ի Հռոմ: Ս. Աթոռը բանակցելով Ռուսաց կառավարութեան հետ՝ որոշեց որ սոյն Առաջնորդն ըլլայ միայն կաթողիկէ Հայերու համար, կոչուի Առաքելական փոխանորդ (Vicarius Apostolicus), ըլլայ եպիսկոպոս ձեռնադրեալ, սակայն եպիսկոպոսութիւնն ըլլայ միայն «տիտղոսաւոր» կամ «ի կողմանս հեթանոսաց», ասով հանդերձ եպիսկոպոսական իրաւասութիւնը տարածուի ընդ ամենայն Ռուսիա: Ասկէ

մանագրով վերջուց սոյն իշխանութիւնը, եւ հրամայեց որ միայն կամենիցի ութ թէն Մետրապոլիտն բովանդակ Ռուսիոյ՝ կարենայ ձեռնագրել իր ծէսէն եղողները: